

ски градове, които разорили башибозуците и Черкезитѣ слѣдъ като ги оставили нашитѣ войски. Въ тая нѣстра тѣлпа, която бѣше изпълнила тѣснитѣ габровски улици, намираха се представители отъ много градове, като: Калоферъ, Троянъ, Карлово, Казанлъкъ, а най-главно отъ Ески-Загра и Ени-Загра. «Ето ги, още нови жертви отъ войната!» рекохме ние единъ другиму — и се ожалостихме. Ние бѣхме виновни за тия жертви, т. е. ние — руситѣ. Отдохмѣ право въ мѣнастирътъ като въ свой домъ, и калугеркитѣ ни посрѣщнаха съ такава радостъ като че сме имъ били твърдѣ отдавнашни приятели или незнамъ какви благодѣтели. Външния мѣнастирски дворъ такожде бѣше пълненъ съ различенъ домашенъ имотъ, съ конѣе, магарета и кучета; въ градината ние срѣщнахме много повече калугарки, които по-прѣди не бѣхме виждали . . . — тия все сж «бѣжанци», т. е. които побѣгнали отъ разоренитѣ градове; тѣ сж които сполучили да се отърватъ отъ смъртъта, — разказваха ни нашитѣ познаници. Така сжщо тия ни съобщиха че въ Габрово сами дошли или на кола сж донесени много ранени Българи, особено жени и дѣца, които за сега били настанени въ зданието на женското училище. Ние искахме по-скоро отъ колкото можемъ да имъ спомогнемъ, но вече бѣше късно — та затова и отложихме посѣщението си на слѣдущия день. На другия день отдохми тамъ. Азъ се видѣхъ съ мѣстния окръжний лѣкаръ Христова, който повтори сжщото което ми съобщиха калугеркитѣ и каза че ще да му бжде трудно самъ да лѣкува тол козь много тѣжко-ранени; особено е мъчно да се